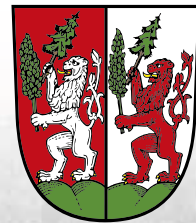

Bělohradské listy

Vydáno 27. 8. 2021 • Ročník XXI • Cena 16 Kč

4 / 2021

1. místo za nejlepší rubriku Profese a řemesla v zrcadle času

Kategorie nejlepší rubrika

Objektivem Bělohradských listů

Miluju tě

aneb úskali vyznání lásky na dálku

(lehce nevážný letní fejeton – nejen o lásce)

Znáte to, vyznání lásky je ryze soukromá věc a nedochází k němu každý den. Možná s výjimkou hodně raného mládí nebo přehnaně romantických filmů. V těch se naopak vyznáním nešetří. Ale do běžného života to jaksi nepatří. Navíc v manželství, které trvá už desítky let, by každodenní opakování věty „miluji tě“ nutně vedlo k naprostému vyčerpání obsahu. A nejspíš i ke znechucení. V dlouholetých manželstvích se vyznání pronáší spíše při slavnostních příležitostech, jako jsou narozeniny a výročí svatby, nebo při událostech zcela výjimečných. Také se už většinou neříká „miluji tě“, což po pětáctiřetiletých letech působí trochu pateticky, ale používá se mnohem prostší „mám tě rád“.

Vyznání také není tématem, o němž by se běžně v rodině diskutovalo. Ale občas i na to dojde. Stalo se to i nám při sledování nějakého filmu. I když – sledování je zbytečně silný výraz. Prostě jsme měli puštěnou televizi. Většinou funguje jen jako kulisa, tedy pokud nedávají nějaký dokument z války. Ten devadesát procent chlapů sleduje s takovou pozorností, jako by tu blbost viděli poprvé v životě. Devadesát procent manželek to upřímně nesnáší a vůbec nechápe, proč na to ten jejich pořád zírá. To jen na okraj.

Ten den nedávali nic z války, takže můj muž přepínal programy (což je, jak každý ví, na zabítí), až došel k nějakému filmu, kde si obstarožní manželé zrovna vyznávali lásku.

„No vidíš,“ pronesl vyčítavě, „to už jsi mi pěkně dlouho neřekla.“

„Co?“

„Že mě miluješ.“

Obrátila jsem oči v sloup. „To ti snad nemusím říkat.“

„Jak to, že ne?“

Měla jsem chuť říct, že důkazem lásky je už to, že jsem ho v uplynulých pětáctiřetiletých letech nezažila. I když vynechám přepínání televize, důvodů by ještě bylo! Jéje. Jako když (každoročně) pokosil zahradu, a přišel mi oznámit, že tentokrát vynechal právě vyrašené lilie a pivoňky. „Tak aby ses zase nevztékala jako minule.“

Když jsem se šla podívat, zjistila jsem, že lilie a pivoňky opět padly za vlast, místo nich byl o kousek dál pečlivě vynechaný ostrůvek nějaké lebedy. No nezabili byste ho?

Naštěstí manžel v té chvíli našel stanici, kde se bombardovalo, a tak mě ušetřil nutnosti odpovědět.

Ale v hlavě mi to přece jen uvízlo, a tak když jsem o čtrnáct dní později vyjela s naší ženskou skupinou jógy autobusem do Itálie, vzpomněla jsem si na to. Napadlo mě, že mu udělám radost. Jen tak mezi námi, nejlepší nápad to tedy nebyl. Určitě ne při telefonování s nahluchlým manželem, navíc z autobusu, který se právě začal drápat vzhůru serpentínami. Ale zkusila jsem to.

„Miluju tě,“ řekla jsem na konci hovoru místo obvyklého „ahoj“.

„Cože?“

„Miluju tě.“

„Já tě neslyším. Co říkáš?“

Trochu jsem přidala na hlas. „Miluju tě.“

Hana Marie Körnerová

BĚLOHRADSKÉ LISTY – Časopis Bělohradu a okolí

Periodický tisk územního samosprávného celku Lázně Bělohrad

Vydává: Město Lázně Bělohrad. Vychází jako dvouměsíčník.

Redakční rada: Ladislav Stuchlík (šéfredaktor), Eduard Čelíš, Alena Fléglová, Hana Friedrichová, Hana Marie Körnerová, Václav Lejdar, Josef Špúr, Ing. Pavel Šubr, Jaroslav Voves.

Povoleno: MK ČR pod č. E 10901, ISSN 2533-8005

Adresa: Město Lázně Bělohrad, Městské kulturní středisko, Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad

Telefon, fax: 739 629 482 / 493 792 484

E-mail: mks@lazne-belohrad.cz

Sazba, tisk: Tiskárna ARPA, Kotkova 792, 544 01 Dvůr Králové nad Labem

4/2021

z obsahu čísla

Zahradnice města Hana Šulcová

Letní tábory

Rozhovor s Ladislavem Stuchlíkem

Ředitel Jaroslav Jirásko končí

Bratři Lonerovi

Další číslo vyjde: 22. 10. 2021

Fotografie na obálce:

01 Dětské hřiště na Jiráskově nábřeží „táhne“

Jaroslav Voves

24 Ježíš a Marie z Magdaly

Jiří Sehnal

Zeptali jsme se za vás

V prostoru mezi učilištěm a zámkem vyrůstá nová budova. O co se jedná?

REZIDENCE ZÁMECKÁ

Myšlenka postavit v Lázních Bělohradě zcela nový bytový dům předcházela jiná investiční záležitost, a to koupě a následná rekonstrukce objektu pro účely bydlení v ulici T. G. Masaryka č. p. 97 (budova bývalé lesní správy) včetně okolních pozemků. Protože bezprostřední okolí bylo dlouhodobě zanedbané a nabízelo dostatek prostoru, vznikl nápad postavit nový bytový dům, který by do celé lokality zapadl a nabídl možnost dalšího bydlení pro občany ve městě. Na volném místě za bývalou lesní správou jsme se rozhodli postavit moderní bytový dům. Pozemek se nachází v klidné části města a zároveň kousek od důležitých institucí, jako je základní škola, mateřská škola, obchody, úřady, vlaková stanice i autobusová zastávka.

CHARAKTERISTIKA BYTOVÉHO DOMU

Velká pozornost byla věnována projektové přípravě. Stavba bude prováděna moderními technologiemi, tzn. zděná z cihelných bloků s důrazem na ekonomický provoz, tedy s nízkou energetickou náročností a maximálním komfortem bydlení. Součástí výstavby budou parkovací stání před domem a odpočinková zóna za domem. Velkorysá a promyšlená architektonická pojetí domu a všech bytů navazuje na to nejlepší ze zdejší funkcionalistické tradice. Velká okna s výhledy a terasou nebo lodžií, standard společných prostor nebo komfortní parkování přímo před domem, to vše dělá z rezidence Zámecká unikátní příležitost bydlet v centru Lázní Bělohradu. Architekt nezapomněl ani na úložné prostory. Teplotní pohodu v celém prostoru bytu zajišťuje úsporné podlahové vytápění s optimální regulací. Dům bude mít společnou TV anténu, vysokorychlostní optický internet, který umožňuje přijímat kabelovou TV.

Na domě bude zelená střecha bez údržby, která vytvoří téměř přirozenou vegetační formu

a sama se udržuje a obnovuje. Na střeše se vytvoří samostatný ekosystém.

Ve střešních zásobnicích budou předpěstované vytrvalé, mrazuvzdorné a adaptabilní sazenice rostlin. Ty dokážou přežít i extrémní povětrnostní podmínky. Vydatnější zalévání se doporučuje pouze v sušších oblastech nebo při vyšších teplotách. V ostatních případech nejsou zalévání ani podlévání potřebné, sukulenty jsou odolné rostliny, které vydrží dlouhou dobu bez vody.

ZLEPŠUJEME ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ

Každý malý krok se počítá. S moderní zelenou střechou přispíváme ke zlepšení životního prostředí. Snižuje náklady na vytápění, omezuje hluk a zlepšuje tepelnou izolaci. Optimalizuje udržování a následné využití dešťové vody. Zeleň prodlužuje životnost střechy díky ochraně proti UV záření. Snižuje množství částic prachu a CO₂ v ovzduší. Zlepšuje mikroklima.

Na budoucí majitele čeká moderní bytový dům se 17 bytovými jednotkami s rozdílnými dispozicemi, 2+kk a 3+kk s terasou nebo lodžií. Dům bude mít tři nadzemní podlaží včetně přízemí. K přízemním bytům náleží prostorná terasa, k bytům v patře široká lodžie. V přízemí budou samostatné prostorné komory (sklepní boxy na uložení potřeb pro majitele každé bytové jednotky).

Bytový dům bude vytápěn centrálním ústředním plynovým topením. Celý dům bude nízk energetický.

V SOUČASNOSTI SE CENA NEMOVITOSTÍ NA TRHU VÝRAZNĚ ZVYŠUJE. BUDÍ TO VE VÁS JISTÉ OBAVY?

Určité obavy máme. Jednak vzhledem k růstu cen stavebních materiálů a jednak k možnosti dosáhnout na hypotéku, zejména u mladých, aby si mohli pořídit vlastní bydlení. Na druhou stranu je bydlení důležitou lidskou potřebou a mladí chtějí

bydlet sami. Zároveň si myslíme, že ve městě je po bydlení stále poptávka. Jelikož jsou Lázně Bělohrad klidným městečkem s krásnou okolní přírodou, věříme, že si zde bydlení vyhledají mladí i starší, právě pro ten „klid“.

INVESTOREM VÝSTAVBY JE SPOLEČNOST DEVECIA ZÁMECKÁ, S. R. O.

DODAVATELEM STAVBY JE STAVEBNÍ SPOLEČNOST KERS.

PŘEDPOKLÁDANÝ TERMÍN DOKONČENÍ DO 31. 12. 2022.

Jsm rádi, že zástupci města svou většinou byli našemu investičnímu záměru nakloněni, a doufáme, že z budoucích obyvatelů domu se stanou třeba podnikatelé, kteří obohatí potenciál pracovních příležitostí nebo rozsah a úroveň nabízených služeb ve městě.

Mgr. et Bc. Oldřich Vencl, MBA,

Devencia Zámecká, s. r. o.

V srpnu 2018 došlo po schválení Zastupitelstvem Královéhradeckého kraje ke splnutí SOU Lázně Bělohrad a Gymnázia Hořice. Toto splnutí mělo přinést zvýšení kvality výuky a zvýšení počtu studentů na pracovišti školy v Lázních Bělohradě. Jak po třech letech hodnotí Zastupitelstvo Královéhradeckého kraje toto splnutí? Splnilo splnutí uvedených škol cíl, tedy zvýšení kvality výuky a zvýšení počtu žáků?

Optimalizační kroky uskutečněné v roce 2018 měly mezi svými cíli zejména vznik stabilních center vzdělávání s jasnou oborovou profilací (odstranění rozptýlenosti a duplicit v oborových nabídkách škol), získání kvalitních pedagogů zejména odborných předmětů do učitelských sborů, účelnější využití technického zázemí škol, posílení zodpovědného výběru oboru vzdělání jednotlivými uchazeči (volba školy dle zaměření, nikoliv dle místní dostupnosti) a zvýšení naplněnosti tříd.

Pracoviště Lázně Bělohrad je v současné době nedělitelnou součástí Zemědělské akademie a Gymnázia Hořice – střední školy a vyšší odborné školy,

právní, příspěvkové organizace. Od zmiňovaného splnutí roste počet podaných přihlášek (počty přihlášek vzestupně od roku 2018/2019 jsou 180, 202, 237) a zvyšuje se naplněnost tříd (průměrný počet žáků na třídu vzestupně od roku 2018/2019 je 19,4; 21,4; 22,2). Velice dobře funguje propojení maturitním oborem Agropodnikání a učebním oborem Zemědělec-Farář, případně Opravář zemědělských strojů. Analogicky je nastaveno propojení a umožněna propustnost mezi maturitním oborem Sociální činnost a učebním oborem Ošetřovatelství.

Provedené úpravy nejen oborové nabídky přispěly k optimálnějšímu sestavování úvazků a rozvrhů, účelnějšímu využívání odborných učeben, laboratoří, počítačových učeben apod., vyšší produktivitě práce zejména nepedagogických pracovníků, zkvalitnění výuky všeobecně vzdělávacích předmětů i lepšímu vybavení školy pro vlastní výuku.

Provedené optimalizační změny jsou především z dlouhodobého hlediska přínosem pro školu, její pracovníky i žáky.

Mgr. Dan Lechmann, odbor kancelář hejtmána, vedoucí tiskového oddělení, Krajský úřad Královéhradeckého kraje

POMOC

OBLASTEM ZASAŽENÝM TORNÁDEM

Ve čtvrtek 24. 6. večer se částí jižní Moravy prohnalo tornádo, které způsobilo obrovské škody. Ihned po katastrofě se zvedla vlna solidarity vedená snahou pomoci zasaženým oblastem. Z Lázní Bělohradu se vydali pomáhat postiženým Martin Munzar a Lukáš Zív.

Zastupitelstvo města Lázně Bělohrad rozhodlo na svém veřejném zasedání o poskytnutí finančního daru zasaženým obcím 200 tisíc korun a poskytnutí věcného daru 1.400 bm střešních latí.

Od 29. 6. do 1. 7. se dva členové Sboru dobrovolných hasičů Lázně Bělohrad účastnili odřadu Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje na pomoc obcím, které zasáhlo ničivé tornádo. Odřad byl řízen Krajským operačním střediskem, které si svolávalo členy a zásahové vozy z celého kraje a pravidelně odřady střídalo. Jan Stárek a Jakub Štěpánek se účastnili především likvidačních prací na střeších, odstraňování nahromaděného materiálu a úklidových prací. Ač byla pomoc časově krátká, fyzicky byla velmi náročná – pracovalo se 16 hodin denně. Přes vážnost situace na místě vládla přátelská atmosféra, místní i jiní dobrovolníci, kteří např. nemohli pomáhat s likvidačními pracemi, zásobovali zasahující hasiče jídlem, pitím a dobrou náladou.

Všem, kteří jakkoli přispěli osobně či finančně, patří poděkování.

(red), foto: Martin Munzar; archiv HZS

Starosta odpovídá

Proč se zastupitelstvo města rozhodlo zahájit investiční akci „Nový městský úřad a úprava části náměstí K. V. Raise“? Jak probíhaly přípravné práce? Jak došlo k výběru výsledného řešení?

Současná budova městského úřadu v č. p. 35 na náměstí K. V. Raise kapacitně nestačila již v 80. letech minulého století a tehdejší Městský národní výbor plánoval rozšířit kanceláře do vedlejší budovy č. p. 115 (dnešní hotel U Kapra). Budovu ale zastupitelstvo města po roce 1990 prodalo.

O nutnosti řešit městský úřad z důvodu jeho nedostatečné kapacity, špatného stavebně-technického stavu, nedostatečné diskrétnosti při jednáních, nezajištění bezbariérovosti úřadu atd. jedná zastupitelstvo města znovu už od roku 2000, kdy byla zpracována první studie rekonstrukce domu v čele náměstí. Město ale upřednostnilo jiné akce, např. rekonstrukci základní školy (za cca 80 mil. Kč), dostavbu inženýrských sítí (více než 100 mil. Kč), později dostavbu sportovního areálu (40 mil. Kč) atd.

V roce 2006 byla zpracována Ing. Josefem Janečkem nová studie rekonstrukce domu v čele náměstí na městský úřad s předpokládanými náklady 53 mil. Kč (veškeré ceny budu uvádět včetně DPH). Studie byla později Ing. Janečkem přepracována a předpokládané náklady této druhé verze činily cca 66 mil. Kč. Na rekonstrukci se však nepodařilo získat dotaci.

Po krizi v letech 2009 až 2011 se zastupitelstvo města k myšlence stavby nového úřadu a rekonstrukce části náměstí vrátilo v roce 2016 po vzniku finanční rezervy z prodeje zámku, dětské léčebny, pozemků atd. a ze zvýšených příjmů z rozpočtového určení daní od státu. Tuto rezervu město „tlačí“ před sebou, ale vlivem růstu cen stavebních prací se rezerva výrazně znehodnocuje. Rada města proto v roce 2016 oslovila opět Ing. Janečka, který ale z řady důvodů doporučil jít cestou stavby nové budovy městského úřadu.

Jeho vyjádření znělo: „Stávající objekt je technicky i morálně zcela dožilý a nemá význam uvažovat o jeho rekonstrukci pro účely nové radnice. Toto řešení by bylo technicky nejsložitější a ekonomicky nevýhodné. Z našeho hlediska je nejlepší řešení stávající

Návrhy Ing. arch. Ondřeje Plašila

stavbu zbourat a na uvolněné parcele vybudovat zcela nový objekt, který by optimálně řešil jednak jeho hmotové a polohové začlenění do daného prostoru náměstí a jednak dispoziční požadavky na provoz městského úřadu. Architektonicky a historicky nedosahuje stávající objekt takové hodnoty, aby se dalo uvažovat o výstavbě jeho repliky. Naopak architektonicky kvalitní návrh nové moderní budovy radnice a úprav jeho okolí se začleněním řeky Javorky může výrazně zhodnotit tuto část náměstí.“

Rada města proto v roce 2016 oslovila několik architektonických kanceláří, aby předložily cenovou nabídku na zpracování projektové dokumentace stavby nového městského úřadu a rekonstrukce severní části náměstí. Vítězná architektonická kancelář Ing. arch. Ondřeje Plašila následně předložila návrhy řešení. Ty ale byly kritizovány občany a některými zastupiteli, proto zastupitelstvo města schválilo v březnu 2017 na

podnět pěti zastupitelů ukončení spolupráce s Ing. arch. Plašilem a vypsání architektonické soutěže v souladu s pravidly České komory architektů.

Architektonickou soutěž město vypsalo na podzim 2017. Architekti mohli ve svých návrzích řešit nový úřad novostavbou i rekonstrukcí stávající budovy např. s její přístavbou nebo nástavbou. O soutěž byl mezi architekty velký zájem a město obdrželo 58 návrhů řešení, z nichž architektonická komise složená z renomovaných architektů a zástupců města vybrala začátkem roku 2018 tři nejlepší návrhy. Na jaře 2018 zastupitelstvo města schválilo uzavřít smlouvu s třetím návrhem v pořadí, jehož autorem je architektonická kancelář re:architekti studio, s. r. o., z Prahy. Důvodem bylo, že vítězný návrh se při představení návrhů nelíbil občanům a výrazně překračoval stanovenou cenu, druhý v pořadí nebyl v souladu s územním plánem města.

Vítězný návrh z architektonické soutěže

Návrh městského úřadu od re:architekti studio, s. r. o.

V roce 2020 pak byly dokončeny všechny etapy projektové dokumentace, získána stavební povolení a vypsáno výběrové řízení na zhotovitele stavby.

V lednu 2021 rada města schválila výsledek výběrového řízení na zhotovitele, kterým se stala firma Syner, s. r. o., Liberec. Ta celou investiční akci „Nový městský úřad a rekonstrukce části náměstí“ ocenila na cca 96 mil. Kč (rekonstrukci severní části náměstí na 17 milionů Kč, inženýrské sítě, parkovací plochy, veřejnou zeleň a další objekty v okolí nové radnice na 14 mil. Kč a vlastní budovu radnice na 65 mil. Kč, opět včetně DPH) s termínem dokončení do poloviny roku 2022.

Před zastupitelstvem města stálo v únoru 2021 nelehké rozhodnutí, zda stavbu v období „covidové nejistoty“ zahájit. Argumenty pro zahájení stavby byly především:

- Nutnost řešit nevyhovující stav (stavebně-technický a kapacitní) současného městského úřadu.
- Architektonicky dotvořit a oživit nevzhlednou severní část náměstí s využitím prvků zeleně a nového městského mobiliáře.
- Vyřešit parkování v severní části náměstí, neboť při stávajícím způsobu dochází k porušování dopravních předpisů.
- Nenechat znehodnotit (vlivem inflace a růstu cen stavebních prací) stávající finanční rezervu města ve výši cca 65 mil. Kč.
- Stavba nové radnice a rekonstrukce severní části náměstí jsou historicky předchozími ZM odsouhlasenými cíli.
- Výsledné řešení bylo vybráno odborníky z 58 architektonických návrhů.
- Výsledkem bude nový, bezbariérový, reprezentativní, energeticky úsporný, moderní objekt městského úřadu a architektonicky kvalitní řešení severní části náměstí.
- Na přípravné práce bylo dosud vynaloženo

téměř 10 mil. Kč (vč. výkupu a demolicí nemovitostí).

- Výsledkem bude občanská vybavenost pro 3.600 obyvatel města a také pro občany obcí Mlázovice, Choteč, Svatojanský Újezd a Šárovceva Lhota.
- Vznikne nové, vhodné pracovní prostředí pro zaměstnance MěÚ, sál pro jednání zastupitelstva města, svatby, vítání občánků a jiné akce.
- Dojde k umožnění audio (video) přenosů ze zasedání ZM.
- Fričovo muzeum se stane zase muzeem.
- Umožní se nové využití nebo případný prodej stávající budovy městského úřadu.
- Město letos doplácí úvěr na kanalizaci a vodovod Brtev (roční splátka činí cca 3,6 mil. Kč) a není zatíženo žádným jiným úvěrem.
- Výhodné podmínky pro přijetí nového úvěru (při úvěru 50 mil. Kč se splatností 10 let činí roční splátka cca 5,1 mil. Kč).
- Tisíce hodin odvedené práce zainteresovaných lidí a firem na přípravě této investiční akce.

Zastupitelstvo města z těchto důvodů na svém zasedání v únoru 2021 devítí hlasy rozhodlo o zahájení investiční akce „Nový městský úřad a rekonstrukce části náměstí K. V. Raise v Lázních Bělhrad“.

Pavel Šubr;

vizualizace: jednotlivé architektonické kanceláře

ZM informuje

Třetí zasedání zastupitelstva města v roce 2021 se uskutečnilo **23. června v aule Základní školy K. V. Raise**. Po zprávách z jednání kontrolního výboru a rady města zastupitelé schválili nového předsedu kontrolního výboru Ing. Vojtěcha Lámra (po rezignujícím Ing. Ondřeji Tráv-

níkovi) a nového člena kontrolního výboru Milana Kluzy. Dále schválili prodej části p. p. č. 261/4 v k. ú. Horní Nová Ves a části p. p. č. 752/1 v k. ú. Brtev. Poté neschválili záměry prodeje části p. p. č. 135 v k. ú. Brtev a p. p. č. 296/11 a 296/19 v k. ú. Lány. Schválili název tenisové haly „Tenisová hala Ing. Jiřího Kučery“, závěrečný účet města za rok 2020 a účetní závěrku města za rok 2020 a vzali na vědomí rozpočtová opatření č. 5/2021 a 6/2021. Schválili též přijetí bankovního úvěru ve výši 50 mil. Kč na akci „Nový městský úřad a rekonstrukce části náměstí“, dotaci z rozpočtu města TJ Lázně Bělhrad ve výši 450.000 Kč, T. J. Sokol Lázně Bělhrad ve výši 150.000 Kč, FKM Javorka ve výši 100.000 Kč a FS Hořeňák a Hořeňáček ve výši 100.000 Kč. Dále byly schváleny dohody o vytvoření společného školského obvodu spádové základní školy a spádové mateřské školy. Zastupitelé také vzali na vědomí koncepci obnovy veřejného osvětlení a neschválili dodatek č. 2 k jednacímú řádu zastupitelstva města. V závěru starosta města poděkoval za dlouholetou práci pro město řediteli základní školy Ing. Jaroslavu Jirásko, MBA, který odchází na jinou pracovní pozici, a vedoucímu MěKS Ladislavu Stuchlíkovi, jenž odešel do starobního důchodu.

Ve středu **7. července se v hasičské zbrojnici** uskutečnilo mimořádné zasedání zastupitelstva města. Zastupitelé schválili rozpočtové opatření č. 7/2021, poskytnutí finančních darů v celkové výši 200.000 Kč (rozdělení po částce 20.000 Kč/obec) na účty obcí Moravská Nová Ves, Hrušky, Mikulčice, Lužice, Týnec v okrese Břeclav, Hodonín-Pánov, Valtice, Břeclav a v Ústeckém kraji obci Stebno na odstraňování škod způsobených řáděním tornáda a poskytnutí věcného daru v podobě 1.440 bm střešních latí oblasti Hodonínska postižené řáděním tornáda.

Pavel Šubr

Díky zahradnici

Haně Šulcové

město ukazuje novou tvář

Asi těžko lze přehlédnout „nové pojetí“ květinové výzdoby v našem městě, a to i přesto, že z horní části náměstí je staveniště. Čím to je? Kdo za tímto novým kabátem vězí? Na pozici „městský zahradník“ totiž nastoupila paní **Hana Šulcová** ze Sobotky. A několik postřehů ze svého nového působiště tato sympatická zahradnice přináší ve svých odpovědích zde:

Proč právě Lázně Bělohrad?

To je jednoduché. Po třech letech dojíždění za prací zahradnice do místních lázní jsem již plánovala změnu. No, a jelikož mě oslovil pan starosta, že město hledá zahradníka, nabídku jsem přijala.

Takže nyní jsem na své druhé zahradnické štaci.

Městská zeleň, to je široký pojem, co konkrétně je přiděleno Vám?

Především se specializuji na květinovou výzdobu, ale na údržbu městské zeleně nás je vyčleněno víc. Konkrétní činnost je však závislá na vegetačním období a také na počasí. Třeba teď zkraje léta, jak bylo těch čtrnáct dní sucho, jsem skoro pořád zalévala. Město by mělo zainvestovat do techniky určené pro závlahu, protože ta naše „multikára“ už z dnešního pohledu má své odslouženo.

V jakém stavu jste přebírala svěřený úsek?

Spektrum zeleně je bohaté a vzhledem k tomu, že zde doposud nebyl vyčleněný personál, který by se staral o tento úsek, odpovídala tomu i květinová výsadba v městě.

Kde čerpáte inspiraci pro nové návrhy květinové výsadby?

Při návštěvě jiných měst si zajímavé květinové prvky fotím a dost často porovnávám své realizace s různými nápady na internetu, které si pak zpětně na základě zkušeností vyhodnocuji.

Protože mám v rozhodování, kde vznikne záhon nebo nový prvek a čím bude osazen, volnou ruku, stanoviště a druh výsadby navrhuji sama. Z nových trendů, které jsou oblíbené v jiných městech, jsem realizovala například výzdobu v samozavlažovacích truhlících na lampách.

Tak jako v módě, je i nějaký trend ve výsadbě květin?

Všeobecně panuje ústup od oblíbených letniček, i když v některých lázeňských městech stále přetrvávají. O volbě rostlin však rozhoduje plno faktorů. Především požadavek na výzdobu konkrétního stanoviště v určitém vegetačním období. Například záhony v letničkových sektorech udělají parádu v létě, a pak je klid. Často vítězí skladba kefků a trvalek.

Máte nějakou vizi, kam by se měla květinová výzdoba ve městě posunout?

Asi nejčerstvější změnou je vznik nového záhonu před lékárnou. Tradiční ledovky nahradí jarní cibuloviny a trvalky, které pak budou postupně kvést až do podzimu. Výzvu je výzdoba po dokončení úprav v horní části náměstí. Volba druhů rostlin je v návrhu zatím nastavená tak, aby výsledná kompozice ladila jako celek. Tak uvidíme, jak se v realizaci výzdoby přiblížíme vizím v návrhu. Rozhodně se město v tomto směru má kam posouvat.

Letošní rok vnímám jako startovací, spoustu rostlin testuji, sleduji, jak jim určené stanoviště svědčí, a také jak na případné změny reagují občané. Takže v dalších letech bych chtěla z těchto postřehů čerpat, vyvarovat se chyb a posouvat se dál.

Zaznamenala jste už nějakou reakci místních obyvatel?

Protože květinová výzdoba dokresluje tvář, jak město obyvatelé a návštěvníci vnímají, zpětná vazba je velice důležitá. Zatím registruji pozitivní reakce. Občas jsem z toho až na rozpacích, protože vím o místech, kde se mi to úplně nepodařilo.

Tak jako správce lesa ví, kde má jaký strom, má i zahradník přehled o svých rostlinách?

Jó, jó, asi jó (*smích*). Především vím, kde která kytička zmizí. Často se stává, že druhý den místo rostliny naleznu jen díрку v zemi. Pak nejen, že už nevím, kde a komu ta rostlina dělá parádu, ale mně zůstanou jen oči pro pláč. Je to docela smutné, protože nevěřím, že by z toho mohl mít nějaký zahrádkář radost...

Ke kterým květinám máte srdečně nejbližší?

Miluji hortenzie, levandule a půdokryvné růže.

Jaroslav Voves, foto: autor

Post Bellum

Lidská paměť je prý krátká a dává přednost jen hezkým vzpomínkám. Pojmeme-li toto tvrzení v rovině osobní, je tato okolnost pro člověka, jakožto jedince, velmi milosrdná.

Nebezpečná je však, jak se při pohledu na některá dění ve společnosti stále více a více začíná ukazovat, pro historickou paměť národa. Odpouštět je třeba, ZAPOMÍNAT však ne. Jedině tak má lidstvo naději pro budoucnost.

Aby zmíněná PAMĚŤ NÁRODA MINULOSTI zůstala zachráněna, aby současná mladá generace „věděla“, vznikla v roce 2001 díky skupině novinářů a historiků nevládní a nezisková organizace POST BELLUM (po válce). Zaznamenává vzpomínky pamětníků událostí 20. století a snaží se, aby se o jejich příbězích dozvěděla širší veřejnost.

Před dvěma lety byla naše ZŠ prostřednictvím pana starosty oslovena, zda bychom nevstoupili do projektu Příběhy našich sousedů, který Post Bellum pořádá

Projekt počítá se sestavením týmu dětí, které by vytipovaly pamětníka nedávné minulosti, nastudovaly a uspořádaly historické materiály, které obrázejí dobu, k níž se pamětníkovy vzpomínky vážou. Následným krokem je úkol pamětníkovo vyprávění (formou audia či videa) zdokumentovat a poté odprezentovat.

Jednotlivé kroky pro realizaci projektu jsou rozplánovány do průběhu celého školního roku. Aby se práce na projektu ubírala správným směrem, organizace zajišťuje metodický materiál, pořádá inspirativní workshopy, motivační hodiny – a na to vše pečlivě dohlíží a pomáhá radou koordinátor z řad pracovníků hnutí Post Bellum.

Potěšujícím momentem je, že zájem žáků naší školy o práci na projektu byl takový, že vznikly dokonce týmy dva.

Do jejich snažení však vstoupila neblahá doba covidová, projekt tedy z objektivních důvodů nemohl být doveden do konce.

V letošním školním roce se nám podařilo na předchozí práci navázat, a to i přesto, že bylo třeba týmy dětí obnovit, získat nové zájemce, kteří by nahradili ty, kteří základní školní docházku ukončili.

A tak tu opět pracovaly týmy dva. První ve složení P. Baliharová, L. Ježková, T. Kužel, V. Nerad

Velkou výhodou, a to pro oba týmy, byla okolnost, že za pamětníka, jehož vzpomínky mají začlenit do projektu, zvolili své prarodiče, pana Václavíka a pana Kaminského.

Ale opět na scénu vstoupil covid. Zdálo se, že se situace z předchozího školního roku bude opakovat.

Naštěstí se věci rázně chopila koordinátorka paní Vendula Kubín. Nejprve online formou motivovala děti pro pokračování v práci na projektu, následně osobní intervencí dosáhla toho, že děti během velmi krátkého období byly tentokrát schopny projekt zrealizovat celý.

24. 6. 2021 se v krásném prostředí jičínské Lodžie sešly čtyři žákovské týmy (dva z naší školy, dva lomnické), aby vystoupily a odprezentovaly příběh pamětníka, který zpracovaly.

Celé setkání se neslo ve velmi slavnostním a důstojném duchu, mezi přítomnými samozřejmě na čestném místě nesměli chybět sami pamětníci.

A co říci závěrem? Při sledování vystoupení jednotlivých týmů jsme byli na své žáky více než velice hrdí. Svým kultivovaným projevem a citem, s nímž celé téma zpracovali, daleko předčili očekávání, a nechyběly dokonce ani slzy dojetí.

Bylo pro nás velkou radostí pozorovat, jak moc se děti zlepšily v prezentačních dovednostech, ve schopnosti naslouchat a v empatii, v dovednosti správně se zeptat, spolupracovat v týmu, v kritickém myšlení a třídění informací a v umění zasadit příběh do souvislostí.

Jako nádherná tečka a memento, které podtrhuje smysl celé akce, zazněla z úst jedné z účinkujících tato slova:

..... Mladé generaci vzkazujeme – vzdělávejte se, cestujte, učte se cizí jazyky a vždycky si na věc udělejte vlastní názor...

Jitka Barochovská, Iva Plecháčová, foto: archiv školy

a osazenstvo druhého týmu tvořili K. Anýžová, A. Chaloupková, B. Růžičková, L. Jirásko, J. Štefan.

Atletický tábor

BĚLOHRADSKÉ

Príměstský tábor

Skautský tábor Hvězdné údolí

TÁBORY 2021

Foto: Jaroslav Voves, Ladislav Stuchlík

Turistický tábor, chata Sedmidolů - Špindlerův Mlýn

MĚL JSEM ŠTĚSTÍ NA LIDI

Ladislav Stuchlík

Jednadvacet let jsi pracoval jako vedoucí Kulturního střediska města Lázně Bělohrad. To už je příležitost k bilancování. Vždyť je to celá třetina života.

Na třetiny mi to vychází skoro přesně. Tu první jsem strávil na Pecece, kde jsme jako kluci dělali rošťárny, ale taky stavěli hráze nebo chaty, zažili první spaní pod širákem, první skauting. A právě tyhle klukovské zkušenosti jsem zúročil ve druhé třetině života, kterou jsem strávil na zdejším učilišti jako vychovatel. Byla to skvělá práce s dětmi, dělali jsme divadlo, sport, muziku. Hodně se investovalo do kultury, na učních se nešetřilo. Připravoval jsem spoustu kulturních akcí, z čehož jsem pak těžil v další životní třetině – jako vedoucí Městského kulturního střediska.

Jak rozdílná byla tehdejší a dnešní práce v oblasti kultury?

Tehdy se dělaly trochu jiné věci. Jezdilo se třeba na nákupy do Polska a zájezdy za kulturou do Prahy. Dobře fungovalo kino, promítalo se minimálně třikrát týdně, odpoledne i večer. Kolem kina se tenkrát sešla parta lidí, kteří svou práci doslova žili. Pánové Kordík, Poner, Valtera, Řehák. Občas se jim stalo, že přišli třeba jen tři diváci. Okamžitě vypukla debata, zda to vzdát, nebo naopak dokoupit dalších pět lístků, aby se mohlo promítat.

Už tehdy se konaly nedělní koncerty v Bažantnici, začalo se s nimi v roce 1904 a trvají dodneška. Zpočátku se vybíralo nepatrné vstupné, i to se ale některým lidem zdálo příliš, a raději se prodírali houštinami, aby ušetřili. Když bylo vstupné zrušeno, někteří to ani nevěděli. Pořadatelé byli tehdy pánové Šedina a Rudolf. Pamatuji se, jak vzpomínali na jistou dámu, která se s roztrhanými punčochami, zničenými šaty a rozčuchanými vlasy prodala křovím, aby si od nich vzápětí vyslechla, že ode dneška se ta desetikoruna vstupného už nevybírám.

Hudební žánry byly různé, dodneška přetrval obrovský zájem třeba o dechovku, na kterou se sem sjíždějí její milovníci až od Bydžova nebo Hradce.

Do doby krátce před mým nástupem také spadá otevření Fričova muzea, které město tenkrát na poslední chvíli zachránilo před absolutní zkázou. Muzejnictví byla novinka, nikdo s ním tady neměl zkušenosti, učil jsem se za pochodu a musel si udělat kurz muzeologie.

Jaké lidi jsi ve své nové práci poznal?

Kulturní středisko tehdy vedl pan Rychtera s paní Maryškou Klúzovou. Jí jsem dodnes vděčný za to, že mě, Peckovák, zasvětila do historie Bělohradu. Pořád je živoucí studnicí vědomostí, každý, kdo potřebuje informace z historie města, jde první za paní Maryškou. Pracovala se mnou asi do roku 2010, později na poloviční úvazek a nakonec jako externistka – průvodkyně. Prostě jen proto, že ji ta práce pořád těšila.

Pan Rychtera je pro mě neodmyslitelně spjatý s folklorem. A to nejen kvůli folklornímu festivalu. Vždyť jen díky němu se v Raisově památníku začaly vystavovat betlémy. Dneska mají výstavu betlémů v každém městečku, ale tehdy se konala pouze u nás a v Třebechovicích!

Jezdil jsem s panem Rychterou po celém kraji, seznamoval mě s betlémáři, což se mi náramně hodilo, protože historický betlém vám jen tak někdo nezapůjčí. Některé jsou víc než sto let staré a cizím lidem se taková vzácnost nesvěruje.

Některá setkání bývala úsměvná, pamatuji třeba paní Jiřinu Vyčichlovou z Velkého Poříčí, která dělala figurky pro betlémy ze slaneho těsta. Když jsme ji navštívili, bylo těsto a figurky úplně všude, na gauči, na židličkách, na křeslech. Její manžel s dvěma francouzskými holemi stál uprostřed toho figurkového nadělení a nešťastně říkal: „Posad'te se. Já taky nemám kam sednout.“

V roce 2004 (přesně na apríl) nastoupil do střediska Pavel Janák. Spolu jsme pak (až do jeho loňského odchodu) organizovali většinu všech kulturních akcí. Mezi ně patřila Bažantnice ještě žije. Zpočátku se pořádala od úterka do neděle, později bylo nutné ji zredukovat na tři dny – pátek až neděle. K programu patří divadelní představení a dva koncertní dny.

V průběhu let se na kulturní program města přidávaly další akce, z nichž asi nejoblíbenější je Country festival, o jehož první ročník se zasloužil právě pan Rychtera.

Mimochodem, než přišel covid, pořádali jsme až sedmdesát pět nejrozličnějších kulturních akcí ročně!

Jak to bylo s Bělohradskými listy?

Tehdy hledali člověka, který by ožil tradici původních Bělohradských listů, jejichž největší rozkvet spadá do doby mezi světovými válkami. Tenkrát to býval letní časopis – týdeník. Vycházel od června do konce srpna. O vydávání časopisu jsem nic nevěděl, musel jsem nastudovat zákony a vyhlášky. Díky Bělohradským listům jsem se pak setkal s báječnými lidmi, jako je pan Jiří Sehnal, pan Zdeněk Prchal nebo starosta Pavel Šubr – bývalý novinář. Ti mi poradili, jak postupovat. Začali jsme vydávat nejprve černobílý, později barevný časopis. Rád bych vzpomněl i na tehdejší skvělé spolupracovníky – pana Svatopluka Hrnčíře, paní Antonii Vanišovou, pana Vlastimila Hrnčíře a řadu dalších. S nimi se podařilo přivést časopis do dnešní podoby. Původně jsme se snažili vytvořit jen zpravodaj, ale pokaždé nám to sklouzlo zpět do časopiseckého formátu a já jsem tomu rád. I dnes jsem obklopen sehranou partou nadšenců zvanou redakční rada. Jejich jména si můžete přečíst v tiráži.

Ještě jsme nemluvili o Památníku K. V. Raise.

Pravda. Památník funguje od šedesátých let nejen jako Raisova expozice, ale také jako archiv historie Bělohradu a okolí. Pro zájemce vyhledáváme fakta v archívech a kronikách, pořádáme tematické a umělecké výstavy. K těm tematickým patřil třeba pád amerického bombardéru u Hřídélce.

Žádný památník by nemohl fungovat bez dobrých průvodců. Rád bych tu vzpomněl paní Fajksovou, která měla hluboké znalosti a skvělý

vypravěčský talent. Navíc z ní vyzařovala obrovská lidskost a laskavost, které k ní přitahovaly lidi jako magnet. Vystřídala ji paní Dana Fléglová, další úžasná dáma, za kterou lidé přicházejí se stejnou důvěrou.

S uměleckými výstavami nám hodně pomohla paní Růženka Bičíšťová, která je výtvarnicí. Nesmím zapomenout ani na dobrou partu našich pokladních, bez nichž by se žádná kulturní akce nemohla konat.

Jak je to vůbec s prostorami na kulturní akce?

Pořád jich ubývá. Přišli jsme o Lázeňský hotel i Fričovo muzeum, kde je dnes obřadní síň, zrušili nám kino a nakonec i malý sál v lázních. Zůstal zámecký park a Bažantnice. Jenže v té se káci, a proto tam už není možné pořádat ani oblíbenou Strašidelnou Bažantnici. Zůstal nám zámecký park, kam se kdysi převezlo pódium z Bažantnice a pořídila se k němu plachtová střecha. Jenže park se bude revitalizovat, tudíž se musí na nějakou dobu zavřít. Je plánovaná i oprava Památníku K. V. Raise, což znamená, že se také zavře. Je mi z toho smutno. Prál bych si, aby se na kulturu našly vyhovující prostory, které nebudou patřit soukromníkům, ale zůstanou v majetku města. Jakákoli akce konaná v pronajatém objektu logicky prodraží především ceny vstupenek. To je stará bolest. Proto s nostalgií vzpomínám na pana Drasnara, dlouholetého vedoucího Lázeňského hotelu, který nás zdarma nechal pořádat divadelní představení, koncerty populárních zpěváků nebo pohádky pro děti. Potěšilo by mě, kdyby se našel prostor alespoň pro ně.

Co ti při práci dělalo největší radost?

Určitě setkání s lidmi, které bych v jiném zaměstnání nepotkal. Ať už to byli piloti z druhé světové války, umělci, nebo třeba starí generálové. Poznal jsem spoustu zajímavých lidí zblízka, protože jsem byl jejich průvodcem, staral jsem se o jejich ubytování, stravování.

Jak snadno se shánějí peníze na kulturu?

Těžko. Bez pomoci města by to vůbec nešlo. Dobrá byla také spolupráce s vedením základní školy a učiliště, s hasiči a dalšími spolky. Řada akcí se podařila i díky spolupráci s lázněmi, například Zahájení lázeňské sezony, Bažantnice ještě žije, nedělní koncerty a další.

Co soukromí sponzoři? Podnikatelé?

Kdysi jsme s paní Klůzovou rozesílali takzvané žebravé dopisy podnikatelům v regionu, jestli by nepřispěli na kulturu. Někdo dal tisíc, někdo dva, ale většina odpověděla, že nedá nic, protože už dali na fotbal.

Co bys přál svým nástupcům?

Všeobecně? Aby se nezapomnělo na obrovský fenomén Bažantnice. Soukromě? Aby měli šťastnou ruku na výběr dobrých spolupracovníků, protože bez nich to opravdu nejde. A pak už jen to, aby nesklouzli do pouhého úřadování, protože kultura se dělá srdcem a rukama. Vyřadovat se nedá.

Tím chci zároveň vyjádřit dík všem, s nimiž jsem měl tu čest během svého jednadvacetiletého působení na středisku spolupracovat.

Hana Marie Körnerová,

foto: Roman Kunčík, Václav Lejdar, Jan Kejval

S Jaroslavem Jirásko končí jedna etapa základní školy

Pane řediteli, když jste před více než dvaceti lety nastoupil na školu jako nový ředitel, uměl jste si představit, jak by se škola pod vaším vedením mohla časem změnit? Měl jste už tenkrát představu, jakou tvář škola pod vaším vedením získá?

Ano, myslím, že vizi, koncepci a filozofii školy by měl mít každý uchazeč o místo ředitele školy. Realita naplňování představ může být pochopitelně ovlivněna nepředvídatelnými událostmi, ale základní nastavení školy by mělo zůstat stejné i přes přízeň či nepřízeň toho, co se děje. Když jsem se stal ředitelem školy, bylo mně 33 let a měl jsem samozřejmě více ideálů než zkušeností. Tento poměr se samozřejmě s narůstajícími roky mění. Zároveň se velmi rychle mění svět kolem nás a tím pádem také požadavky na vzdělávání. Tomuto tempu se každý ředitel musí přizpůsobit. Škola je vlastně velmi dynamický organismus, protože stálce ubývá a vše se rychle, až hrozivě rychle, mění. Děti, učitelé, vztahy, požadavky na vybavení, technologie, komunikace... Cíle a vize se nemění, ale mění se prostředky a cesty, jak jich dosahovat.

Jedním z prvních kroků byla asi přestavba školy, vybudování odborných učeben, auly školy, která poskytuje prostory pro větší akce nejen školy, ale i pro veřejnost a moderního hřiště.

Přestavba školy začala bezprostředně poté, co jsem nastoupil do funkce, a o to náročnější pro mě vše bylo. Řídit školu jako nováček, a ještě v procesu stavebních úprav (jednotlivé etapy byly rozdělené do 4 let) bylo náročné. Rozhodl jsem se spolupracovat s lidmi, kteří na škole působili dlouho a měli zkušenosti, na prvním místě bych jmenoval Dášu Špicarovou, která mě velmi podporovala, pomáhala, navíc byla extrémně pracovitá, loajální a systematická. V prvním ob-

dobí mého ředitelování to byla ona, která byla mojí mentorkou. Jsem jí za to dodnes nesmírně vděčný a děkuji jí za to. Pracovali jsme spolu v tandemu, navíc při stavebních úpravách hrál nezastupitelnou úlohu také školník Mirek Špicar a stavbyvedoucí Jožo. Skvělí chlapi. No a dokázali jsme to společně dovést až do kolaudace.

Jak přijímali změny pedagogové? Byl rozdíl mezi přístupem starší generace a mladšími ročníky? Měli učitelé prostor pro eventuální prosazování vlastních námětů?

Každá změna šéfa samozřejmě vyvolává u zaměstnanců obavy, pocity nejistoty a strach z budoucnosti. Můj příchod logicky pro učitele znamenal otázky, co bude, jak to bude dál, jak budeme fungovat v rozbouřené škole, co budu

chtít jiného oproti předešlému vedení. Nezávisle na věku mě většina kolegů podporovala, přijímala to, co jsem ve škole začal podporovat a měnit. Samozřejmě jsem také často chyboval. Nikdo není bezchybný, chybu chápu jako příležitost se poučit a posunout se. Několik jedinců ale „nový vítr“ nedokázalo přijmout a ti postupně odešli. Co se týká prostoru pro učitele v oblasti jejich názoru, snažili jsme se vždy s kolegy radit, naslouchat jim a motivovat je k vlastní progresi a novým nápadům. Některým to ale nevyhovovalo. Takže ty, kteří mají potřebu svůj názor sdělovat, přemýšlet o své práci a vymýšlet nové věci, jsme podporovali v jejich seberealizaci, ty, kteří tu potřebu nemají, jsme podporovali v jiných oblastech (například v kolegiálním sdílení).

Na setkání s Učitelskou platformou

Pamatuji se, že i starší žáci byli zapojeni do některých projektů, např. kontakty se zahraničními studenty, tzv. adopce aj.

To je myslím naše velká chloubka, projekty s přesahem mimo školu i do zahraničí. Adopci na dálku vymyslela svého času předsedkyně žákovského parlamentu, dnes shodou okolností naše kolegyně. Škola je zasíťována ve skupině Center škol pro demokracii i v projektech, ve kterých jsme jako partneři spolupracovali se školami v celé ČR (finanční gramotnost, kooperativní učení, globální vzdělávání, etická výchova). Některé projekty skončily, v těch, ve kterých vidíme smysl, pokračujeme třeba už 15 let.

Mohli jste se jako škola spolehnout na podporu alespoň některých rodičů?

Ano, mohli. Ne „alespoň některých“, ale řekl bych mnohých nebo většiny. Oni jsou totiž nejvíce slyšet ti nespokojenci, ale těch není většina. V mnoha důležitých výbušných chvílích se vždy ukázalo, že je velká skupina rodičů, která stojí za školou, učitelem, ředitelem, zaměstnancem. „Křiklouni“ a věční nespokojenci, kteří pouze rozvrtávají a rozeštvávají, aniž by měli návrh na konstruktivní řešení, jsou nepříjemní, způsobují starosti, bezesné noci, bolest hlavy a břicha, ale je jich menšina. Myslím, že bělohradští rodiče jsou většinou fajn a budu na mnohé hodně vzpomínat.

Dá se říci, že jste se mohli spolehnout na podporu města?

Město Lázně Bělohrad jakožto zřizovatel naší základní školy podporuje školu opravdu ukázkově a podporu jsem cítil po celých 21 let velmi intenzivně. Víím, jak to chodí jinde, a opravdu jsem si vždy vážil toho, jak s námi město komunikuje, jak nám důvěřuje, ale prověřuje, jak jsme se dokázali scházet, radit se, hledat nejlepší řešení. Partnerský přístup rady jsem vítal, stejný přístup k řízení školy mám i já a myslím, že zřizovateli způsob naší práce také vyhovoval. Moc děkuji panu starostovi, všem místostarostům, radním a zastupitelům, se kterými jsem za tu dobu mohl spolupracovat, za korektní, férovou a aktivní podporu základní školy.

Ve svých člancích a při mediálních vystoupeních často hovoříte velmi kriticky o českém školství, hovoříte o zkosnatělosti a zastaralém systému. Je to opravdu tak zlé?

Neznám žádný jiný obor, který by zamrzl v 19. století tak jako školství. Podívejme se na svět kolem sebe. Co všechno se změnilo za posledních 30 let ve všech oborech lidské činnosti. A jak na svět kolem nás zareagovalo školství? Učí se znalosti, které potřebovaly ke svému životu naše babičky, metody jsou stejné 200 let, a přitom se už dávno ví, jak pracuje dětský mozek, jak pracovat s dítětem, aby se nové vjemy ukládaly do dlouhodobé paměti, jaké jsou základní stimuly při výuce. Lidé, kteří v našich končinách nastavovali základní parametry škol, o tom nevěděli vůbec nic a v dobré víře nastavili ve školách dril, poslušnost, biflování, písemky, tresty, „standardy“ podle věku, vše povinné a jednotné. Ale takhle to nefunguje, přežilo se to, a hlavně parametry vzdělanosti pro 21. století jsou daleko komplexnější. Jenže na školách to vesměs probíhá pořád stejně.

Pozoruhodný je konzervatismus společnosti, která se většinou domnívá, že když jedinec prošel systémem a má titul, tak to je doklad o kvalitě. A požaduje jeho zachování. Je to zajímavý fenomén. Každý chce pro své dítě školu na té úrovni, když do ní chodil sám, ale trabanta, valchu, kazetový magnetofon, nemocnici vybavenou přístroji z osmdesátých let nebo kolo ukrajina už pro své dítě nežádá. Pokud se celý školský systém výrazně nezreformuje a nezmodernizuje, bude to průšvih.

Kdy jste pocítil, že školství potřebuje změnu od základu?

Když jsem sám chodil do školy jako dítě a student. Biflování znalostí za jediným účelem - abych dobře napsal nejbližší písemku (a pak aby se vše hned vykouřilo z hlavy) - mi nedávalo a nedává smysl. Marně celý život přemýšlím, k čemu mně byly samé jedničky ve čtvrté třídě, vyznamenání ve třetíku na gymnáziu a státnice na vysoké škole. Jaký vliv to vše mělo na moji vzdělanost, mé kompetence. Každý rozumný člověk vidí, jak se svět rychle vyvíjí a zběsile se vše mění, denně přibývá 10 000 nových informací, objevů, znalostí. Škola je místem konstantního stresu a strachu a v takovém prostředí se nedá nic skutečně vstřebat. Na kreativitu, badatelství, zvidavost není čas. Žák se má nabířovat materiály, aby splnil testy a prolezl do dalšího ročníku. Nic víc se po něm nechce a on nic jiného neočekává. Samozřejmě až na čestné výjimky, abych nepaušalizoval.

Je nějaký model ve světě, ke kterému by se mohlo naše školství přiblížit?

České školy jsou velmi autonomní, centrální řízení je omezené a školy mají vysokou míru autonomie, svobody, ale také odpovědnosti. V tom jsme podobni Nizozemsku, kde je ale daleko větší počet různých zřizovatelů. No a hodně promyšlená pedagogika, která má hlavu a patu a reflektuje moderní poznatky z psychologie a pedagogiky, je montessori pedagogika nebo třeba program Začít spolu. Z nich by se dalo vytěžit pro české školství mnoho pozitivního.

Hana Friedrichová, foto: archiv školy

Stáž na škole v Nizozemsku

PROFESE A ŘEMESLA V ZRCADLE ČASU

Sochaři

Sochař je zjednodušeně řečeno řemeslník-umělec, který tvoří své trojrozměrné dílo ze zvoleného materiálu. Jedná se o postupy od klasického tesání do kamene a modelování z hlíny přes odlévání do sádry nebo bronzu a vyřezávání do dřeva až po tvorbu z pestré škály moderních materiálů vyžadujících zavádění nových technologií do tohoto oboru. Dle techniky jsou sochaři dělení například na kamenosochaře, kovolite, dřevorezbaře, keramiky apod. Ke své profesi pak pro tyto odlišné techniky používají i různé speciální nástroje.

Sochařina je stará jako lidstvo samo. Tak jako v jiných uměleckých oborech podoba výsledného díla vždy byla ovlivněna stylem, který dominoval období, kdy socha vznikala. Nám zde jsou asi nejznámější barokní sochy Matyáše Bernarda Brauna na Kuksu a díky sochařské škole v Hořicích má k sochařině blízko i celý náš region.

A kdo může lépe sochařinu představit než ten, kdo mladé sochaře zasvěcuje do tajů této profese? Pan **Ladislav Jezbera** z Hřídlece patří k výrazným českým umělcům na poli nefigurativního sochařství a umění instalace. Je zástupcem ředitele sochařské a kamenické školy v Hořicích, kde vede sochařský obor.

„Na škole vyučujeme tři umělecké obory: sochařství, restaurátorství se zaměřením na restaurování kamene a užitou malbu. Jsme nejstarší kontinuálně vyučující školou tohoto typu v Evropě. Byla založena již v roce 1884, a přesto, že je všeobecně vžitě spojení školy s pískovcem, vždy se zde na vysoké úrovni zpracovával i mramor.“

L. Jezbera u hlíněného modelu sochy T. G. Masaryka pro město Louny - před dokončením

I když postupy v kamenosochařství jsou stejné tisíce let, obor je pod velkým vlivem vstupu stále se rozvíjejících nových technologií. Například u reprodukčních postupů pro převod z modelu do kamene je technika pomocí tečkovacího strojku známá už od 19. století. Doba pokročila a dnes je sochařská reprodukce doplněna o skenování nebo 3D tisk.

Obrábění sochy pomocí robotického ramene

Pro hrubování dnes sochaři využívají také robotická ramena a sami pak už jen dokončují finální tvary. To ale není žádná novinka, že sochař zvučného jména zaměstnával „pomocné sochaře“. Vždyť už i Michelangelo chodil po ateliéru s ukazovátkem a jen sděloval, kde to je už dobré a kde je nutné ještě přisekávat. Přestože tak skvostná díla, jako jsou David před florentskou radnicí a Pieta pro chrám sv. Petra v Římě, realizoval sám, byl ve větším množství případů odkázan na spolupráci s pomocnými sochaři.

Některé reprodukce jsou realizovány jako faksimile, kdy je využíván umělý kámen. Většinou se jedná o výdusky do forem. Ve škole pracujeme i s jinými materiály. Například s bronzem, sádrou nebo i s různými kompozity. Postupem času se mění i všeobecné vnímání sochařiny. Dřív často domy zdobily sochařské prvky a kámen byl hojně využíván i ve stavebnictví. Dnes kamenné sochy nahrazují plastiky z různých materiálů zdobící většinou odpočinkové zóny a kámen ze staveb vytlačují betonové prvky. Často se stává, že o použití například betonové dlažby rozhodne nižší pořizovací cena, a málokdo si uvědomí, že v době, kdy beton již bude rozpadlý, kámen by desítky let perfektně sloužil dál.

Naši studenti jsou především vychováni jako reprodukční sochaři. Měli by být schopni převést model sochy, a to i náročných historických předloh, do kamene. U restaurátorů je zase potřebné, aby si student osvojl technologické postupy z doby vzniku díla. Ať se jedná o antikou, nebo baroko, vždy je nutné respektovat postupy opracování z doby, v níž památka vznikla. V Bělohradě v roce 2018 naše škola zrestaurovala sochu Nejsvětější Trojice, která je nainstalována v Prostřední Nové Vsi mezi silnicí a řekou Javorkou. Kousek od této sochy

je umístěn pomník padlým. Tato dvoumetrová skulptura je také z dílny našich studentů. Autorkou návrhu je Františka Hausdorfová, dnes studentka AVU v Praze.

Pomník padlým v Prostřední Nové Vsi

Uměleckořemeslná stránka je jen jedna poloha věci, studenty rozvíjíme jako progresivní sochaře, kteří uvažují v tendencích dneška. Po maturitě jdou studovat třeba na akademii umění do Prahy nebo na podobné školy, a protože v dnešním sochařství se využívají různé materiály včetně multimediálních záležitostí, musí mít každý absolvent široký základ pro další rozvoj na těchto školách. Sochaři mají možnost si ke studiu volně tvorby vybrat z celé řady vysokých škol v ČR, univerzita specializovaná na kamenosochařství je však pouze v italské Perugii.

Studium portréru ve školním ateliéru

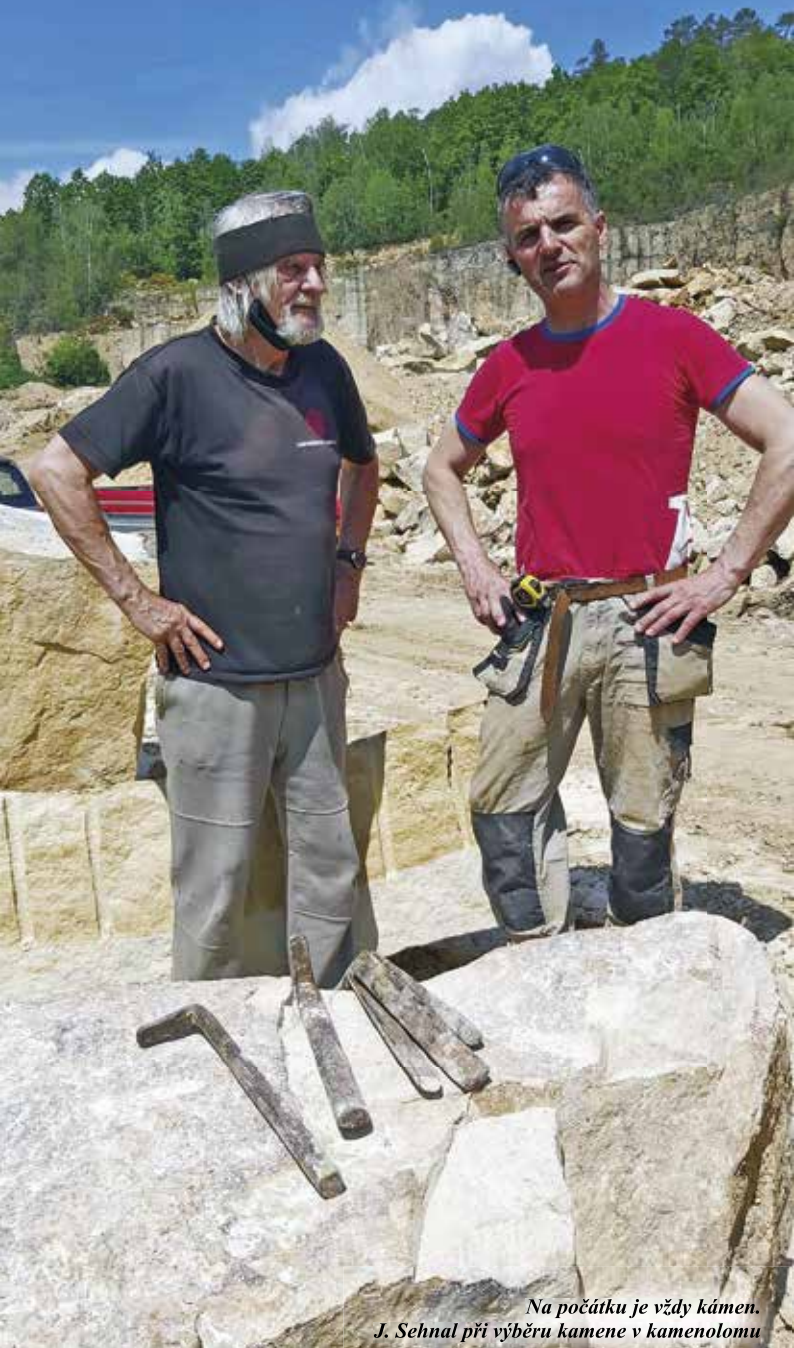
Dnes mladí sochaři mohou pracovat s kamenem jinak. Vnímají dílo z pohledu vstupu nových tendencí, používají méně ortodoxní postupy opracování, zapojují multimediální prostředky... Potěšující však je, že kámen jako přírodní materiál zůstává zajímavý i pro tyto nové tendence a není „mrtvý“ ani pro nastupující generace.

Z Lázní Bělohradu absolvovala obor sochařství Klára Jirásková, která se rozhodla pro studium oboru restaurování děl z kamene na Fakultě restaurování Univerzity Pardubice, a letos hořickou školu dokončila Sofie Wesson, která pokračuje dále ve studiu sochařství na Fakultě výtvarných umění v Brně. Letošní absolventkou, ale na oboru užitá malba, je i Aneta Pourová.

Aktuálně studují na sochařské škole i další Bělohradští.“

Z Bělohradáků ještě tuto školu absolvovali např. paní Alena Teimerová a sochař

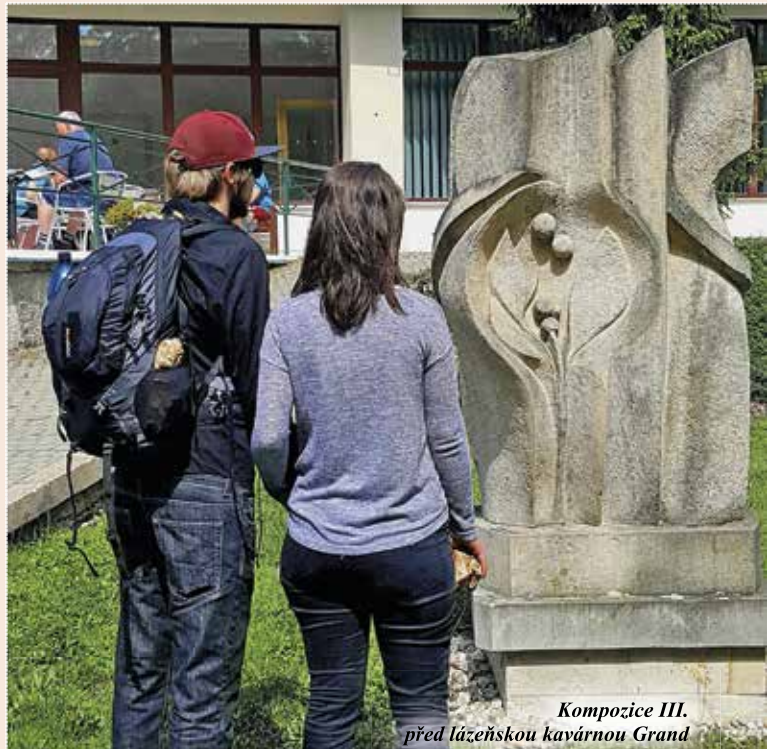

*Na počátku je vždy kámen.
J. Sehnal při výběru kamene v kamenolomu*

pan **Jiří Sehnal**. Ten k tomuto oboru dodává: „K sochařině jsem se dostal vlastně náhodou. Původně jsem chodil na novopacký gympl. Protože jsem měl dlouhé vlasy, hrál kulečnick a kouřil, nenaplňoval jsem představy o studentovi gymnázia, a bylo mně doporučeno, abych se poohlédl po studiu na jiné škole. Tenkrát se v kuloárech šušovalo, že na hořické „šutrárně“ panuje svobodnější režim a k takovému zálibám jsou benevolentnější. Složil jsem tedy talentové zkoušky a byl přijat. Obor mě úplně pohltil, i když jsem tíhl spíše ke grafice. Jenže po maturitě jsem se odstěhoval do Prahy, přičichl k žurnalistice, a sochařinu jsem odsunul na druhou kolej. Napsal jsem i pár knížek a jednu zasvětil sochařině. „Vůně kamene“ se jmenuje. Píšu tam i o Mozartově Kouzelné flétně a Papagenovi. Po nějaké době mě oslovila jedna paní, čtenářka této knihy, zda bych dokázal vytvořit takovou sochu, jak o ní píšu. Moje okamžitá reakce byla: „To asi neé.“ Vrtalo mně to však hlavou a stále jsem si s tou myšlenkou pohrával. Ale sochařský duch už byl probuzen. Jednoho dne jsem vyrazil do lomu, přivezl kámen a začal tvořit. Od té doby se věnuji literatuře a sochařině rovnocenně. Sochám výhradně z hořického pískovce. Zkoušel jsem i pískovec z bělohorského lomu, ale při sekání z něho létaly jiskry a od dláta se odlamovalo ostří. Pro tento typ kamene bych musel mít úplně jiné nástroje. Používám totiž klasický „vercajk“, o který mně precizně pečuje jeden šikovný hořický důchodce. Tvořím klasickými postupy a nikdy jsem nepoužíval žádné nové technologie. Vystačím si s dláty, kladivem, úhelnicí, kružidlem a vodováhou. Nejmodernějšími pomoc-

níky mi jsou rozbrušovačka a vrtačka. Jen jednou jsem nepracoval na soše sám. Tenkrát, to bylo těsně před revolucí, ředitelka lázni ke mně přivedla pána, který si přál vidět, jak tvořím. Zrovna jsem měl jednu sochu rozpracovanou. On kolem ní chodil a povídá: „Dobrý, já to koupím.“ I když jsem mu tvrdil, že to není hotové, on stále říkal: „Mně se to hotové zdá.“ Dohodli jsme se tedy tak, že mně dá týden na dokončení. Nezbyvalo než zajet do hořické školy a jednat. Tenkrát jsem najal dva zručné kluky ze čtvrtáku a sochu jsme do týdne dokončili. Jinak to prostě stihnout nešlo. Tehdy tím nastartovala moje sochařská tvorba.

*Kompozice III.
před lázeňskou kavárnou Grand*

Tady v zahradní galerii mám 32 pískovcových skulptur, něco jsem prodal, něco rozdál, tak odhaduji, že celkem jsem vytvořil asi osmdesát plastik.

Většina sochařů si nechá dovézt kámen a z něho pak vytesají motiv dle předlohy nebo který mají na skice. Já postupuji obráceně. Už při výběru kamene v lomu si představuji, jakou sochu v sobě ten kámen obsahuje. A pak vlastně tu sochu tam stále vidím, jen postupně odsekávám kámen.

Každý dobrý sochař by se měl naučit číst strukturu kamene, ještě než zahájí práce na díle. Kdo se nedokáže vcítit do kamene a nevnímá jeho kouzlo, bude vždy jen slepě bušit paličkou do dláta a nikdy nic nevytvoří. U tohoto oboru hranice mezi řemeslem a uměním jsou nepostizitelné a každý sochař je cítí jinak. Hodně důležité je i stanoviště výsledného díla. Jinak vyzní socha v parku ve stínu stromů, a jinak na vydlážděném prostranství. Nezanedbatelné je i pozorování sochy v průběhu dne. Ranní a pozdně odpolední dlouhé stíny zvýrazní na soše jiné detaily než v poledním přímém slunci. Vždy ale sochař musí přistupovat ke kameni s pokorou a respektovat jeho přírodní sílu.“

*„Protože pokoru nic nepřemůže
a láska zdolá každou ukrutnost,
protože něha každou tvrdost zmůže,
a radost zase každý žal a zlost.“*

Michelangelo Buonarroti

Jaroslav Voves, foto: archiv Ladislava Jezbery, Jiřího Sehnala a MKS

BĚLOHRADSKÉ *reflexe* Eduarda Čelíše

KDE KONČÍ CESTY/BAŽANTNICE

Uprostřed letošního léta vyšla další povídková knížka Jiřího Jury Sehnala *Kde končí cesty*. Z knížky plné Jirkovy krásné češtiny vybírám: S alejemi je to jednoduché. V Bělohradě máme jen tři: Nerudovu, Kotykovu a alej vzdechů. Neruda byl básník, Kotyky mlynář a o názvu aleje vzdechů se můžeme jen dohadovat. Sám mám svou interpretaci, ale prezentovat ji nebudu, neboť bystrý čtenář jistě pochopí, o čem mluvím. Ale ani to už není pravda, poněvadž nazvat dnes Bažantnici parkem je něco, co kdysi parkem bývalo. Upraveným, čistým, romantickým. Dnes už se tam nedá ani vzdychat. Nebožtík hrabě Merfeldt by se obracel v hrobě. On říkal: „Nikoli zámek, nýbrž Bažantnice je tím nejkrásnějším v Bělohradě!“

Sehnalovsky výstižně, co k tomu dopsat. Snad jenom to, že Bažantnice nekončí, poslední dny ukazují, že nastává jakýsi zlom. No, doufejme, doufejme, jak říkával Honza Werich...

PECKOVSKÉ VÝROČÍ

21. června 1621 na Staroměstském náměstí bylo popraveno 27 českých pánů, vlastně pánové byli jen tři, ostatní byli rytíři a měšťané. Jako třetí pán i Kryštof Harant z Polžic, Bezdruzic a na Peccce.

Coby lázeňský host byl v Bělohradě velký peckovský patriot a kdysi vynikající lyžař Josef Zahradník. Ukázal mi fotografii z roku 1921, kdy ke třístému výročí popravy se před peckovskou školou odhaloval Harantovi pomník. 26 000 lidí, hlava na hlavě. Dnes, o sto let později a ke čtyřtému výročí velké Nic.

KDE SE MÁME NAJÍST?

Léto vrcholí a vrcholí i problém návštěvníků našeho města. Kde se máme najíst? Kam jít na oběd? Nabídka hrozivě malá – restauračky Na Mostě a U Sehnalů. Toť vše... It is all... Das ist

Barokní odpoledne na nádvoří bělohradského zámku

Dne 27. července 2021 uplynulo 300 let od instalace (uvedení do úřadu) prvního novovekého faráře, dosavadního administrátora Tobiáše Jana Voříška. Na poděkování za tuto událost byla v neděli 25. července sloužena slavnostní bohoslužba v bělohradském farním kostele Všech svatých.

Den před tím, v sobotu 24. července, „Barokní odpoledne na nádvoří bělohradského zámku“ připomnělo další tři staleté výročí vztahující se k 27. červenci – vysvěcení zámecké kaple sv. Jana Evangelisty Janem Václavem Chřepickým z Modlíškovic, kanovníkem Katedrální kapituly při chrámu Svatého Ducha v Hradci Králové.

Během připraveného programu pan Ondřej Rathouský, statutární zástupce současného vlastníka zámku, představil záměry s jeho dalším využitím. Zazněla přednáška věnovaná nejvýznamnější postavě bělohradských dějin Bertoldu Vilému z Valdštejna a proběhly koncerty barokní hudby v podání Jany & Vlastimila Kovářových s Patrickem Singhem a souborů Ritornello společně s F. S. Barunka.

Na dobrovolném vstupném se vybralo 12.818 Kč. Celá částka byla věnována na opravy kostelíka sv. Petra a Pavla na Byšičkách. Bělohradská farnost za tento dar děkuje všem návštěvníkům a vystupujícím. Zvláštní poděkování si zaslouží přednášející PhDr. Jiří Hrbek, Ph.D., a hudební trio Jana & Vlastimil Kovářovi s Patrickem Singhem, kteří se vzdali svých nároků na honorář.

Děkujeme také Městskému kulturnímu středisku a současným vlastníkům bělohradského zámku za skvělou pořadatelskou spolupráci a těšíme se, že na společných akcích se budeme setkávat i v budoucnu.

*Za Římskokatolickou farnost
Lázně Bělohrad – Josef Klazar,
foto: Alena Flégllová*

alles... Pro cizince. Promítám si v hlavě nedělní čas před pětadesáti roky. Jednou, maximálně dvakrát za léto nádherně vyšňoření jdeme celá rodinka na sváteční oběd před Lázeňský hotel. Pod stromy řada stolů s bílými ubrusy, prvorepublikově úslušný číšník s ubrouskem přes levou ruku, po zákusku a kávě začíná hrát dechovka...

To byl kdysi oběd před Lázeňským hotelem. Mohli jsme klidě poobědvat naproti U Hloušků Františka Dušičky, ve Zlaté koruně Pochopových, v Lázeňské U Dědků pana Kupky či v Modré hvězdě Sušáka Laušmana nebo v luxusní Machovcově Bohumilce.

Končí mé promítání minulosti. Správcuji na tenisových kurtech v Bažantnici a musím ohrát návštěvníkům lázeňského města, na které se nedostalo s nedělním obědem, alespoň lahodné párky.

TENISTÉ SLAVIE HRADEC KRÁLOVÉ

Jirka Drahorád, Petr Koláček, Tomáš Vaněk se starostou Pavlem Šubrem (uprostřed) a Viktorém Kučou. Bývalí tenisté nejlepšího krajského mančafu si poslední pátek července dali deblika na bažantnických kurtech. Bylo zajímavé sledovat tenisovou rutinu a eleganci. A vysěl čas i na povídání o zašlých časech bílého sportu v našem regionu. (vov)

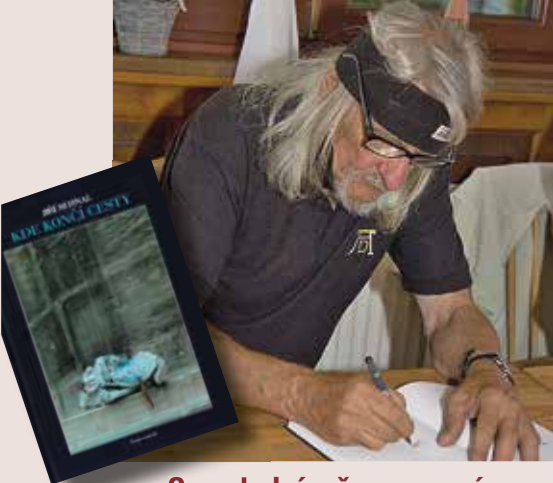
Rybářské závody

Ve dnech 2.–4. 7. 2021 se uskutečnil již pátý ročník rybářských závodů „Bělohradská 40“, do kterých se přihlásilo patnáct startovních dvojic. Dohromady závodníci vylovili 171 ks bodovaných ryb v celkové délce 8.708 cm.

Na prvním místě se s počtem 1.430 bodů umístila dvojice Martin Bernard a Michal Suchý, na druhém místě pak dvojice Václav Vondráček a Jaromír Písecký s počtem 1.107 bodů a na pomyslnou bednu se ještě vešla dvojice Radek Zárybnický a Emil Stehlík s počtem 1.086 bodů.

Velký dík patří všem, kteří pomohli akci zorganizovat, a především sponzorům: městu Lázně Bělohrad, Pekařství Rýdl a firmě Freudenberg Lázně Bělohrad. (vov)

O posledním červencovém víkend proběhla v restauraci „U Sehnalů“ autogramiáda nové knihy Jiřího Sehnala KDE KONČÍ CESTY.

Kniha je mozaikou událostí, zážitků, pocitů a názorů. Při čtení nám vykouzlí úsměv na rtech, rozesměje nás, někdy naopak sevře hrud. Vidíme autora, jak prochází životem se svým oblíbeným batůžkem, který je věrným průvodcem všech spisovatelových cest. Cest nacházení i ztrázení, a především hledání sebe samého, víry a odpuštění.

(Eva Žočková – výňatek z doslovu)

Knihu lze zakoupit v infocentru CK Hořkatour nebo přímo u autora (vedle restaurace U Sehnalů). (vov)

OHLÉDNUTÍ ZA OBNOVOU OBOU ČÁSTÍ DĚTSKÉHO HRŠTĚ NA JIRÁSKOVĚ NÁBŘEŽÍ

V pondělí dne 14. 6. 2021 byly otevřeny obě obnovené části dětského hřiště na Jiráskově nábřeží. Těší nás velký zájem dětí i rodičů, herní prvky jsou hodně využívány. Akci realizovala firma Hřiště hrou, s. r. o., ve spolupráci s pracovníky Technických služeb našeho města. Velké díky. Náklady byly 722 tis. Kč.

ŽELVÍ PŘÍRŮSTEK DO VYCHÁZKOVÉ TRASY KOLEM PARDOUBKU

Ve druhé polovině června se rozrostla „rodina“ soch na vycházkové trase kolem Pardoubku o krásnou, nemalou, s „živou“ tvářičkou vyřezanou želvou i odložený krunýř (fotopoint). Děkujeme rezbáři Janu Paďourovovi za nádherné topologové dílo. Náklady byly 48 tis. Kč.

PRŮBĚŽNÉ OPRAVY OBECNÍCH BYTŮ NA ÚZEMÍ NAŠEHO MĚSTA

Vždy po uvolnění obecního bytu posuzujeme, zda ho lze obratem pronajmout dalším občanům, nebo realizovat částečnou či kompletní rekonstrukci. V posledních týdnech probíhá částečná rekonstrukce dvou bytů v domě s pečovatelskou službou (instalace sprchových koutů namísto vany, nové podlahové krytiny a výmalba) a jednoho „na staré poště“ (výměna podlahové krytiny a výmalba). Děkujeme za spolupráci bratrům Pavlovi a Milanu Knapovým, firmě Koberce Brázda, s. r. o., i Jirkovi Šturmovi. Připravujeme další rekonstrukce bytů v Kotykově aleji a dalších částech města.

ROZŠÍŘENÍ STÁNÍ PRO KONTEJNERY A JEJICH PŘESUN V DOLNÍM JAVOŘÍ

Na základě podnětu občanů Dolního Javoří jsme v nedávných týdnech rozšířili základy zpevněného stání pro kontejnery, které jsme přesunuli přímo od komunikace k přilehlé budově. Ještě plánujeme předsazení tují.

PROBÍHAJÍCÍ INVESTIČNÍ AKCE „OPRAVA STŘECHY – ŠKOLKA HORNÍ NOVÁ VES, Č. P. 112“

V prázdninových měsících průběžně realizuje firma Imlauf, s. r. o., opravu střechy školky v Horní Nové Vsi, č. p. 112. Proběhlo odstranění staré krytiny, bourací práce, aktuálně dokončují práce tesařské a již pokrývají novou vláknocementovou střešní krytinou Cembrit Horal. Práce jsou plánovány do konce srpna.

ČERVNOVÉ A ČERVENCOVÉ INFORMACE Z VÝSTAVBY NOVÉHO MĚŮ A ÚPRAVY SEVERNÍ ČÁSTI NÁMĚSTÍ

Stavba budovy úřadu i na náměstí K. V. Rai-se jsou v plném tempu. Na náměstí byla v červnu provedena většina přeložek inženýrských sítí, položeny kabely silno- a slaboproudu. Aktuálně probíhá připojení nových kabelů do sloupů veřejného osvětlení. Bude položena nová skladba podloží pod komunikace, parkovací plochy i část chodníků. Ve druhé polovině srpna započnou kamenické práce v usazení obrub a bude zahájena základy štípanou žulou. U stavby budovy nového úřadu došlo v uvedených měsících k viditelnému posunu, a to zhotovením podkladové desky, železobetonových podhledových sloupů doplněných podhledovými stěnami, obvodové vyzdívkou i výtahové šachty, dne 20. 7. 2021 vše pokračovalo stropem nad 1. NP. Následně byla stavba připojena ke kanalizaci a rozvodům vody, vyzděny obvodové stěny 2. NP, doplněny opět podhledovými sloupy a posunem výtahové šachty. Práce dále pokračují vytloučením stropu nad 2. NP. Budou zahájeny činnosti na přístřešku za budovou. S výstavbou jsou a stále ještě budou spojena určitá plánovaná omezení. Děkujeme všem občanům za pochopení při dočasných omezeních.

S pozdravem

Antonín Schánilec, místostarosta,

foto: (las, rk, vov, vl)

1. místo pro Bělohradské listy

Velehrad se stal v neděli 4. července dějištěm nejen Dnů lidí dobré vůle, ale i místem slavnostního vyhlášení výsledků celostátní soutěže O nejlepší obecní či městský zpravodaj.

Vítězové v jednotlivých kategoriích:

Kategorii obecních zpravodajů:

1. místo: Zpravodaj obce Babice nad Svítavou v Jihomoravském kraji
2. místo: Zpravodaj obcí Zdechovice a Spytovice z Pardubického kraje
3. místo: Zpravodaj městyse Pozoříce z Jihomoravského kraje.

Kategorie městských zpravodajů:

1. místo: Jablonecký měsíčník města Jablonce nad Nisou v Libereckém kraji
2. místo: Zpravodaj města Uherské Hradiště ze Zlínského kraje
3. místo: Uhříněveský zpravodaj městské části Praha 22.

Kategorie mikroregionů a MAS:

1. místo: Zpravodaj Stolovky, MAS Stolové hory, z. s.

PROFESE a řemesla v zrcadle času

Kategorie nejlepší rubrika:

Rubrika Profese a řemesla v zrcadle času, Bělohradské listy, město Lázně Bělohrad v Královéhradeckém kraji.

Blahopřejeme autoru rubriky Jaroslavu Vovsovi.

TÁTA MILOSLAV A STREJDA KAREL ZAČALI VODIT KOŽENOU MIČUDU V JEJICH ŠAROVCOVĚ LHOTĚ. POZDĚJI PŘIŠEL BĚLOHRAD A FOTBAL OPRAVDOVÝ. OBA JIŽ DÁVNO POVĚSILI KOPAČKY NA HŘEBÍK, A TAK LONEROVU FOTBALOVOU KÁRU TÁHNOU SYNOVÉ MILOSLAVA – MILOSLAV-MÍLA A JAKUB-KUBA. FOTBAL VÁLÍ HEZKOU ŘÁDKU LET, PROTO I TATO DVOUSTRÁNKA.

TÁTA A DĚDA

S tátou jsem si zakopal jenom na tréninku, většinou proti němu, v utkání nikdy. Táta nás léta trénoval, s Míšou Lamim a později s hořickým Josefem Lacinou. S dědou Jakoubkem, který patřil k té slavné bělohradské jedenáctce padesátých let, jsem jako malej čtval na betonovém dvorku na naší Třetí straně.

VIKTORKA ŽIŽKOV I SPARTA

Za Viktorku Žižkov jsem nastupoval v druhé dorostenecké lize. V mančaftu byl i Karel Val-koun, pozdější hráč Slávie. V šestnácti jsem byl i na zkoušce ve Spartě, pár přáteláků a turnaj. Tady jsem se potkal s legendárním Pavlem Horváthem a Michalem Špittem.

BĚLOHRADSKÉ VZORY

Z fotbalistů od naší Bažantnice byli mými vzory především Pepa Blažek a Lubor Tůma (mladší brácha Kuba příkyvuje).

BRÁCHA KUBA

Měl by dávat více gólů. Je techničtější než já, co do rychlosti jsme asi stejní, nikdy jsme nebyli žádní fofráci, oba máme lehce horkokrevnou povahu.

NEJVÍC BRANEK

Za dorost se mi podařilo dát osm gólů, v dospělých pět v přáteláku a čtyři v mistráku...

LUCIE

Vím, že táta rád čte detektivky, to není nic pro mě. Raději si poslechnu rockovou muziku, kapelu Lucie s Davidem Kollerem.

MILOSLAV LONER

MILOSLAV

STŘEDNÍ ZÁLOŽNÍK

BĚČKA A STARÉ GARDY TJ LÁZNĚ BĚLOHRAD

BRÁTR JAKUBA LONERA

25. ZÁŘÍ 1974 V HOŘICÍCH

Míla je takový bělohradský fotbalový Jaromír Jágr. Blíží se mu sedmačtyřicet a stále fotbal hodně umí. Technický hráč, střelec s pověstnými trestňáky, který rád nosí dres s číslem 10. V patnácti letech vyhrál mistrovství České republiky osmkrát z abecedy kopané. Plánovač výroby firmy Freudenberg. S manželkou Petrou vychovali dvě dcery.

JAKUB

STŘEDNÍ ZÁLOŽNÍK
TJ LÁZNĚ BĚLOHRAD
BRATR MILOSLAVA LONERA
27. DUBNA 1982 V HOŘICÍCH

Více než dvacet roků pravidelně nastupuje v základu bělohradského áčka. I Kuba je technický fotbalista s dobrou a razantní střelou. Na zádech nosí číslo 6 a patří ke skalním příznivcům pražské Sparty. Administrativní pracovník Gastroservisu, otec syna a dcery, manželka Pavlína.

U JAKOUBKŮ NA DVOŘE

Děda nám na betonovém dvoře nalajnoval líněj tenis, čekali jsme tady fotbálek, v zimě děda nastříkal menší kluziště, stloukl dřevěný branky. Vlastně nám děda dal menší základy sportu. Táta nás potom „vycepoval, vydriloval“...

BRÁCHA MÍLA

Od něho jsem chytnul fotbalové základy. Míla je lepší na trestňáky, já už je teď ani moc nekopu. Domnívám se, že Míla za ty roky udělal dost pro místní fotbal.

MOJE GÓLY

Nejvíce jsem jich dal osm, za žáky proti Žereťicím.

BUDE V BĚLOHRADĚ KRAJSKÝ PŘEBOR?

I. A třída je dobrá soutěž. Až se mladí kluci zapracují do mužstva, vyřeší se přestupy a hostovačky, budeme se prát o ten krajský přebor. Zázemí je vynikající, kraj se může do Bělohradu vrátit!

SYNOVCI A SYN

Jsem rád, že do mančafu přišli mí synovci, kluci od sestry Romany, osmnáctiletý Marek Wagenknecht a o deset roků starší Jirka. Snad i oni rádi kopou se svým strejdou... A radost mi dělá i 14letý syn Jakub, chytá v Novém Bydžově.

Eduard Čeliš, foto: Jaroslav Voves

DROBNOST NA ZÁVĚR: DĚDA KLUKŮ LONEROVÝCH – JARDA JAKOUBEK, BRILANTNÍ TECHNIK S BALÓNEM A VELKÝ PRACANT, O NĚMŽ ŘÍKAL JIRKA HOŤA LELEK, ŽE MU NEŠLO SEBRAT MÍČ, JAKO BY HO MĚL PŘILEPENÝ NA KOPAČCE... MÍLA S KUBOU SNAD POUŽÍVAJÍ STEJNĚ LEPIDLO JAKO KDYSI JEJICH DĚDA.

1

Historické fotky z Lázní Bělohradu

V letech 1940 až 1942 byla v Lázních Bělohradě budována kanalizace včetně čističky

Kanalizační komise: starosta města V. Bekr, Fr. Černoč - lékárník, Fr. Nosek - biskupský vikář, Bechtold - nadlesní, Škvrna - stavitel a další

2

Hlavní stoka

3

Sběrač v Lázeňské ulici

4

5

Sběrač v dnešní ulici T. G. Masaryka

Sběrač v Lázeňské ulici

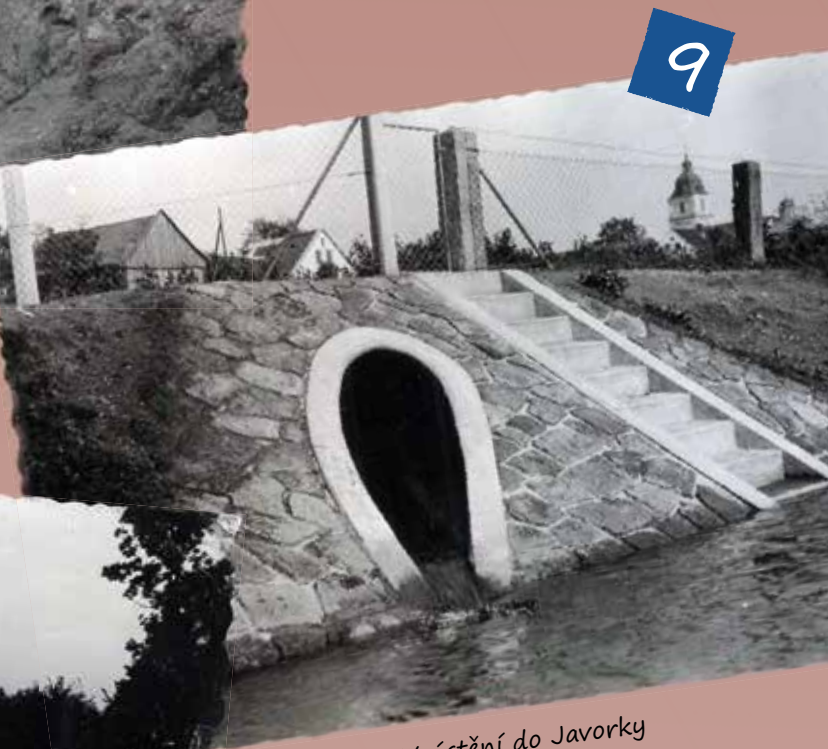
Čistící stanice pod dnešní zahrádkářskou kolonií Na Mlýnici

Čistící stanice

Čistící stanice

Vyústění do Javorky

Úprava okolí čistící stanice byla perfektní

ISSN 2533-8005

9 772533 80006 0 8